

BLAZE LÉKAŘŮM NEPOKOJNÉHO SVĚTA

Introit: Žalm 85

Hlavní čtení: Matouš 5:9

1. čtení: Jakub 3:13-18

3. čtení: Filipským 2:1-5

I. *Nepokojný svět*

1) ŽIJEME V NEPOKOJNÉM SVĚTĚ.

Milí bratři, milé sestry,
právě my jsme jednou z mála generací, která
nezažila válku. Žijeme v míru, v relativním
bezpečí a ve svobodě. Žijeme v podstatě
spokojeně a klidně. (Srovnáno s lidmi jiných
kontinentů nebo třeba s našimi předky).

A přesto: **Žijeme v nepokojném světě.** Ve
světě, kde se válčí. Někde se rozhořely
ozbrojené konflikty. Jinde se zrovna hasí.
A jinde zase doutnají a kdykoli mohou znovu
vzplanout. Všichni dobře víme, že s dnešními
technickými vymoženostmi může válka
propuknout takřka kdekoli a téměř ze dne na den. Ale válkou vás rozhodně strašit nechci. Ani
terroristickými útoky.

Pravdou však přesto zůstává, že i my žijeme v prostředí, které má k pokoji daleko. Navzájem sice
po sobě normálně nestřílíme a nepodřezáváme se, dokážeme vedle sebe žít bez toho, abychom se
pozabýjeli. Ale zato mnoha jinými způsoby ukazujeme, že pokoj a mír jsou nedostatková zboží
i mezi námi.

Jen si vezměte: Všechny ty hádky, spory a sváry. Podvody, pomluvy, lhaní. Zbytečné a neplodné
soupeření. Vychloubání na jedné straně a ponižování na straně druhé. Zastrásování, vyhrožování,
všelijaký útlak. Konflikty, které se táhnou léta letoucí. A do kterých se postupně zapojují další
a další lidé. Studená válka mezi jednotlivci. V rodinách. Mezi dřívějšími přáteli. Na pracovišti.
V těch nejnižších stejně jako v těch nejvyšších kruzích, které ovlivňují masy obyčejných lidí. Začne
to třeba velmi nevinně. Jeden druhého se nechtě dotkne slovem či skutkem a vzplane z toho požár,
s kterým si ani hasiči neporadí.

Žijeme uprostřed nepokojného světa. My jsme jeho součástí. A fakt, že celý svět ještě neupadl
do ničivého chaosu, tento fakt podle mě dokazuje existenci Boha! Kdyby nás dobrý Bůh nedržel na
uzdě, tento nepokojný svět už by dávno neexistoval – alespoň v podobě, v jaké ho známe.

2) NEPOKOJNÝ SVĚT JE DŮSLEDKEM NEPOKOJNÉHO NITRA ČLOVĚKA.

Ale, bratři a sestry, proč to tedy my sami neukončíme? Proč z nepokojného světa my lidé
neuděláme vlastními silami svět pokojný, mírný a dobrý pro život všech? Proč si prostě nevyhrneme
rukávy a nevybudujeme společnost postavenou na vzájemné toleranci, ohleduplnosti, laskavosti
a pomoci? Všechny sváry, nepřátelství, zabíjení, krádeže, zastrásování – to všechno může přece
ustat, ne? Jen když se rozhodneme s tím nepokojem ve světě skoncovat! Proč to nejde?

Protože **nepokojný svět je důsledkem nepokojného nitra člověka a zároveň zla ve světě.**
Křesťansky řečeno: Za nepokoj ve světě může hřích člověka a ďábel. Ten zlý, který si spokojeně
mne ruce, kdykoli se rozhoří nový konflikt mezi lidmi. Ten zlý, který má radost z toho, že hříšní
lidé neumí žít spolu v míru a v pokoji – a tak to ještě sám podporuje a přiživuje.

Nepokoj ve světě je tedy výsledkem duchovního problému. Duchovního zla v nás i mimo nás. A takový problém se nevyřeší vzájemnou domluvou mezi lidmi. Možná to bude chvíli fungovat, ale nepokojné nitro bude stále znovu plodit nepokojné vztahy. A nepokojné vztahy budou plodit nepokojný svět. Za pilného přispění Satana, samozřejmě. Je to stejné, jako byste chtěli Brufenem léčit nádor v hlavě. Brufen bude chvíli zabírat na bolest hlavy. Ale nádor nevyléčí.

My to vidíme už na těch nejmenších. Když řekneme dětem, aby se nebily a nehádaly se, poslechnou nás? Poslechnou! Buď ze strachu z trestu. Nebo kvůli slíbené odměně. Ale jakmile opadne strach či slast, už se zase hádají a bijí se. A co dospělí jedinci? Ti z toho vyrostou, že?! Ti sami zmoudří, ne?! Z dětí plných bojů a nepřátelství vyrostou sami od sebe jedinci, kteří mají druhé lidi rádi a svým bližním přejí jen dobré... Tak to ani náhodou!

Proč? Protože srdce plné nepokoje, sváru a nepřátelství není totéž, co uhry na nose, bratři a sestry. Ty po pubertě většinou zmizí. Člověk z toho vyroste. Ovšem nitro plné sváru a rozbrojů zůstává i v člověku, který dospěl. Z toho my sami vyrůst nedokážeme.

3) SVĚT ŽALOSTNĚ POTŘEBUJE TY, KTEŘÍ PŮSOBÍ POKOJ.

Bratři a sestry, tento nepokojný svět bytostně potřebuje pokoj. Mír. A proto potřebuje lidi, kteří v něm budou působit pokoj. Tedy ty, kteří smírují jednotlivce, skupiny a celé národy mezi sebou. Ty, kteří uklidňují sváry, konflikty a hasí problémy všeho druhu. Ale, jak už jsme řekli: Spory a sváry mezi lidmi jsou jen povrchovým příznakem hlubší nemoci. Jsou projevem nepokojného a neusmířeného nitra. A tak svět bytostně potřebuje také ty, kteří budou léčit skutečnou příčinu této nemoci. Ty, kteří přinesou druhým lidem ten zázračný lék na jejich hříšná a nepokojná srdce. A tím lékem - dopředu prozrazuji - Písmo myslí evangelium o Pánu Ježíši Kristu. Pán Ježíš dnes vyhlašuje:

- ***Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.*** (Mt 5:9)

Tedy: *Blaze těm, kdo přinášejí hluboký a skutečný pokoj druhým lidem. Blaze těm, kteří vnášejí ten Boží pokoj do nepokojného světa.*

II. Činitelé pokoje

1) TI, KTERÉ BŮH SMÍŘIL SE SEBOU - SKRZE JEŽÍŠE KRISTA.

Bratři a sestry, kdo jsou ti, kteří takový pokoj přinášejí a působí? Kdo jsou doslova ti „činitelé míru“? O kom to vlastně Ježíš mluví? Co je to za lidi? Jsme to my sami? Jsem to já? Jsi to ty? To se dozvíme jen tak, že budeme společně přemýšlet nad tím, jak Písmo popisuje tyto tvůrce pravého pokoje.

Takže zaprvé: **Tvůrci tohoto Božího pokoje jsou ti, které Bůh smířil se sebou samým - skrze Ježíše Krista.** Ti, které laskavý a milostivý Bůh k sobě přitáhl jednou provždy. Ti původní a přirození nepřátelé Boha, ze kterých Ježíš Kristus učinil své přátele a zároveň Boží děti.

Krásně to vyjadřuje apoštol Pavel:

- *Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, ² neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. ¹⁰ Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život.* (Ř 5:1-2.10)

Bratři a sestry, každý, kdo byl ospravedlněn Boží milostí... Každý, kdo vírou přijal, že Ježíš Kristus za něj zemřel na kříži a tím mu Bůh odpustil všechny jeho hříchy... Každý, kdo prožil tuto Boží uklidňující a upokojující lásku... Každý, komu se skrze Ducha svatého rozhostil hluboký mír v jeho nitru... Každý takový je Bohem pověřen k tomu, aby činil pokoj. Aby roznášel pokoj. Aby usiloval o pokoj. Aby se modlil za pokoj ve světě.

To je tedy pomyslná startovní čára pro všechny činitele pokoje. Pro všechny, které má Ježíš na mysli ve svém dnešním blahoslavenství. Jednoduše řečeno: Člověče, nemůžeš dávat, co jsi sám nepřijal! Které dítě přinese do školky bonbóny na oslavu svých narozenin? Jen to dítě, kterému

rodiče bombóny dají. Stejně tak: Nebudu schopen přinášet Boží pokoj a mír druhým lidem, pokud jsem ho sám nepřijal a do hloubky neprožil.

Takže první charakteristika oněch „tvůrců míru“ je, že žijí v míru s Bohem - díky prolité krvi jeho Syna Ježíše. A tak úplně první otázkou, která by nás měla napadnout, není: *Pracuji na tom, aby druzí žili mezi sebou v pokoji?* Ne! Tou úplně první otázkou je: *Žiji já sám v pokoji s Bohem? Přijímám radostně a vděčně to dílo smíření, které Kristus pro mě na kříži vydobyl? Smířil se Bůh se mnou? Věřím tomu? Zakouším tento Boží pokoj ve svém srdci skrze Ducha svatého?* To jsou ty první otázky, které si musí každý sám za sebe zodpovědět.

2) TI, KTEŘÍ USILUJÍ O POKOJ SE SVÝMI BLIŽNÍMI.

Až potom můžeme pokročit dál... Za druhé se tedy ptám: *Co bude prvním důsledkem toho, že v mém srdci zavládl Boží mír? Co bude úplně tím prvním ovocem toho, že se Bůh v Kristu se mnou usmířil? Budu přinášet hned Boží pokoj druhým lidem? Budu hned usmířovat druhé lidi mezi sebou?* Bratři a sestry, mám za to, že ne. Tím úplně prvním důsledkem našeho smířeného srdce bude něco jiného. A sice, že **my sami budeme usilovat o pokoj s druhými lidmi. S našimi bližními.**

Bratři a sestry, Písmo na mnoha místech vyzývá křesťany, aby mezi sebou žili v pokoji. Tedy: Vy, s kterými se Bůh smířil, právě vy žijte mezi sebou v míru. (Mk 9:50; Ř 14:17-19; 1Te 5:13) Ale Bible nás vede také k tomu, abychom žili v pokoji se všemi lidmi kolem nás. (Žd 12:14) Tedy ne jen s našimi souvěrci. Ale i s těmi, kteří v Krista zatím nevěří. I s těmi, kterým ještě Kristův pokoj nevládne.

Copak chceš usmířovat druhé lidi mezi sebou – když sám nejsi ochoten se usmířit s tvými bližními? Copak chceš přinášet a nabízet druhým lidem hluboký a pravý pokoj – a přitom sám nejsi schopen žít s druhými v pokoji a v míru? Těm, kteří ti ublížili, nechceš odpustit... Těm, kteří tě zranili, bys to nejraději vrátil... Hýčkáš v sobě hněv, kterému lživě říkáš *spravedlivý?*

Slova apoštola Pavla z listu Římanům – to je trefa do černého! Poslechněme si je pozorně!

- ¹⁸ *Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.*

A my si řekneme: *Samozřejmě, o to se přece snažíme... My tak s druhými žít chceme. Ale oni nechtějí.* Jakoby tuto naši odpověď apoštol slyšel! A tak se rozvykládá... Hned vzápětí vypočítává, co všechno může obnášet ta snaha žít s druhými v pokoji:

- ¹⁹ *Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: 'Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.'* ²⁰ *Ale také: 'Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbiš a přivedeš k lítosti.'* ²¹ *Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.* (Ř 12:18-21)

Až tak daleko má zajít Kristův učedník, pokud opravdu touží žít s druhými lidmi v pokoji.

Milí bratři, milé sestry, jak na tom ve skutečnosti jsme? Snažíme se opravdu žít s druhými lidmi v pokoji? Nebo se nesnažíme? Žijeme v míru jen s těmi, kteří chtějí žít v míru s námi? Jen takovým prokazujeme dobro? A ty ostatní přehlízíme, nemluvíme s nimi, odvracíme se od nich? Nebo jim dokonce (Bože chraň!) odplácíme zlým za zlé?

Nikdy z nás nebudou tvůrci a nositelé Božího pokoje ve světě, nikdy nebudeme schopni nabízet druhým lidem pravý pokoj, pokud my sami nebudeme žít v pokoji s našimi bližními. Na tom tedy musíme pracovat. V tom se musíme zlepšovat a zdokonalovat. Za to musíme Boha prosit, aby nás stále více posiloval svým svatým Duchem. Aby nás neovládalo to naše staré a sobecké nitro. Aby nám nevládlo to nepokojné, svárivé a hlavně Kristem už dávno poražené „Já“.

3) TI, KTEŘÍ PŘINÁŠEJÍ LIDEM HLUBOKÝ A STÁLÝ POKOJ S BOHEM.

A teprve teď, bratři a sestry, můžeme mluvit o tom, jaký pokoj máme lidem přinášet a nabízet. Když už jsme sami prožili, že nejlepším lékem na nepokojné a hříšné nitro člověka je Boží milost, Boží smíření skrze Ježíše Krista. A když sami usilujeme o pokoj s našimi bližními, potom budeme schopni druhým účinně nabízet přesně ten samý lék.

Mojí ženě při silné rýmě zabírá proplachování nosních dutin konvičkou. Když jsem to poprvé viděl, řekl jsem, že toto nikdy dělat nebudu. Hrozná procedura! Kapesník mi stačí.

I když vím, že kapesník nic neléčí. Ale moje žena byla neodbytná. *Zkus to... Zkus to... Zkus to... Proč to nezkusíš? Zkus to...* Tak jsem to zkusil. Bylo to šílené! Ale zabralo to.

Mohla mi říct: *To je moje konvička, tobě na rýmu stačí kapesník.* Ale ona věděla, že konvička zabírá. Že přináší úlevu od rýmy. A tak si to nechtěla nechat jen pro sebe. Byť věděla, že to pro mě napoprvé nebude nic příjemného.

Nejlepším lékem na nepokojné a hříšné srdce je evangelium. Evangelium o Pánu Ježíši Kristu, který za nás hříšné položil svůj božský život. Evangelium, v které když lidé uvěří, rozhostí se v jejich nitru pravý Boží pokoj.

Samozřejmě, že užívání takového léku není bez obtíží. Člověk musí přiznat Bohu, že je nenapravitelný hříšník, který sám sebe nevyhlídí. A to je děsně pokořující. A my víme, že se takové vedlejší účinky evangelia mnohým lidem nezamlouvají. A proto žel často nabízíme jiné dostupné léky. Léky, které lidé přijmou ochotněji a zcela bezbolestně. Ale tím zároveň léky, které druhé lidi nemohou skutečně a napořád uzdravit.

Je vlastně tragické, bratři a sestry, když se snažíme o sociální spravedlnost, o mír mezi jednotlivci, o zklidnění vášní mezi rodinami, o zlepšení vztahů mezi národy, ale zároveň před těmi lidmi skrýváme evangelium. Ukřižovaného Krista necháme za dveřmi, když se snažíme někoho upokojit a potěšit. Pána Ježíše necháme stát venku, když usilujeme o smíření mezi druhými lidmi. Raději o něm moc nemluvíme. Zdá se nám, že by to nebylo moc vhodné. Že by to bylo násilné nebo trapné. Vždyť by se na nás mohli ti lidé rozhněvat, že?

Ale dnes slyšíme: Bez evangelia o Pánu Ježíši Kristu nebude žádný opravdový mír ve světě – ani mezi člověkem a Bohem – ani v lidském nitru – ani mezi lidmi navzájem!

Proto jsou blahoslavení ti, kteří sami prožili pokoj s Bohem. Blahoslavení jsou ti, kteří se sami snaží žít v pokoji se všemi. A nakonec: Blahoslavení jsou ti, kteří nesou druhým evangelium o Ježíši Kristu, ten zázračný lék na hříšné a nepokojné nitro. Tyto lidi jednou Bůh prohlásí za své syny a dcery. Přijme je u sebe. Od toho okamžiku už nikdy nezažijí ani náznak nepokoje.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, ty jsi Vládce pokoje. Ty jsi nás usmířil s Bohem. Ty jsi upokojil naše srdce svým svatým Duchem, který v nás přebývá. Ty jsi nás mnohokrát smířil mezi sebou navzájem, dal jsi nám sílu k odpuštění, narovnání různých problémů, vedeš nás k tomu, abychom druhým přáli dobro a měli je rádi. A my ti pokorně vyznáváme, že to je tvé dílo v nás. A tak ti za to vzdáváme díky i chválu. A prosíme, učiň nás vyslanci tvého pokoje ve světě kolem nás. Dej, ať sami hledáme možnosti smíření s těmi, se kterými nyní zápasíme. Pomož nám, abychom druhým nesli tebe samého. Ten skvělý lék na rozbouřená srdce. A Pane: Dej, ať lidé kolem nás tento lék přijímají. Amen.